

LIBRIS

Editor: Luminița Bratu

Copertă: Flory Preda

Tehnoredactare: Florența Șava

Corectură: Georgeta Nicolae

We know
books

Titlul original: PROPHET

Copyright © 2026 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIBRAN, KAHLIL

Profetul/Kahlil Gibran; ed. îngrij. de Georgeta Nicolae. - București:
Prestige, 2026
ISBN 978-630-332-236-0

I. Nicolae, Georgeta (ed. îngrij.)

821.411.21

TOATE DREPTURILE, REZERVATE!

Este interzisă reproducerea totală sau
parțială a textelor fără acordul în scris al editurii, cu excepția
citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru
recenzii sau pentru referințe.

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.youtube.com/@EDITURAPRESTIGE

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

<https://www.instagram.com/edituraprestige>

www.tiktok.com/@edituraprestige

KAHLIL GIBRAN

PROFETUL

Ediție îngrijită de
Georgeta Nicolae

PRESTIGE
București - 2026

Profetul **Kahlil Gibran**

Profetul este o carte de 26 de fabule în proză, scrisă în limba engleză de poetul și scriitorul libanez-american Kahlil Gibran. A fost publicată, inițial, în 1923 de Alfred A. Knopf. Este cea mai cunoscută lucrare a lui Gibran. Colectivul Kahlil Gibran dezvăluie că *Profetul* a fost tradus în peste 100 de limbi, este printre cele mai vândute cărți din toate timpurile, aparițiile ei nefiind întrerupte.

Sinopsis

Profetul Almustafa, după ce a trăit în orașul Orphales timp de 12 ani, vede, în sfârșit, nava care îl va duce acasă, cum sosește în port. Oamenii din Orphales, văzând că profetul este pe cale să plece, îl

cheamă pe Almustafa, implorându-l să rămână și-l urmează în marea piață din fața templului. Prezicătoarea Almitra, prima persoană din oraș care a crezut în Almustafa, iese din templu și îi cere să vorbească mulțimii adunate, înainte de a pleca. Restul cărții, cu excepția capitolului final, este alcătuit din discursurile lui Almustafa adresate mulțimii pe o serie de teme legate de viață și de condiția umană.

Oamenii îi cer profetului să vorbească, pe rând, despre iubire, căsătorie, copii, daruri, mâncare și băutură, muncă, bucurie și tristețe, case, veșminte, cumpărare și vânzare, crimă și pedeapsă, legi, libertate, rațiune și pasiuni, durere, cunoaștere de sine, învățătură, prietenie, vorbire, timp, bine și rău, rugăciune, plăcere, frumusețe, religie și moarte.

După ce vorbește despre toate aceste subiecte, Almustafa își ia un ultim rămas-bun de la locuitorii din Orphales și se îmbarcă pe navă.

Popularitate

Profetul a fost tradus în peste 100 de limbi. Până în 2012, se vânduseră peste nouă milioane de exemplare numai în ediția americană de la publicarea sa originală, în 1923.

Dintr-o primă tipărire de 2.000 de exemplare, în 1923, Knopf a vândut 1.159 de exemplare. Cererea

pentru *Profetul* s-a dublat în anul următor, la fel dublându-se în anul 1925. A fost tradusă în franceză de Madeline Mason-Manheim, în 1926. Până la moartea lui Gibran, în 1931, a fost tradusă și în germană. Vânzările anuale au ajuns la 12.000 de exemplare, în 1935, 111.000, în 1961, și 240.000, în 1965. În anul 1957, s-a atins recordul de un milion de exemplare. La un moment dat, *Profetul* a fost vândut în peste 5.000 de exemplare pe săptămână, în întreaga lume.

Inspirație

Născut maronit, Gibran a fost influențat nu numai de propria religie, ci și de credința bahá'í, de islam și de misticismul sufiților. Cunoștințele sale despre istoria sângeroasă a Libanului, cu luptele distructive, care au avut loc între facții, i-au întărit credința în unitatea fundamentală a religiilor, lucru pe care părinții săi l-au exemplificat primind oameni de diferite religii în casele lor. Au fost făcute conexiuni și paralele cu opera lui William Blake, precum și cu ideile teologice ale lui Walt Whitman și Ralph Waldo Emerson, cum ar fi reîncarnarea și Supra Sufletul. Temele de influență în opera sa au fost arta arabă, clasicismul european (în special, Leonardo da Vinci) și romantismul (Blake și Auguste Rodin), Frăția Prerafaelită și simbolismul, dar și suprarealismul - mai moderne.

Legăturile puternice ale lui Gibran cu credința bahá'í au început în jurul anului 1912. Una dintre cunoștințele lui Gibran, Juliet Thompson, își amintea că l-a întâlnit pe 'Abdu'l-Bahá când acel lider Bahá'í a călătorit în Occident. Gibran, care aranjase să-i deseneze portretul, nu a putut dormi în noaptea dinaintea întâlnirii cu el. Gibran i-a spus mai târziu lui Thompson că în 'Abdu'l-Bahá „văzuse Nevăzutul și fusese umplut”. Gibran a început să lucreze la *Profetul* în 1912, când „a primit primul motiv, pentru Zeul său insular”, al cărui „exil prometeic va fi, mai degrabă, unul insular” decât unul montan. În 1928, la proiecția unui film despre 'Abdu'l-Bahá, Gibran a proclamat în lacrimi poziția înaltă pe care o deținea liderul și a părăsit evenimentul încă plângând.

Redevențele și controlul drepturilor de autor

El a ordonat ca, după moartea sa, redevențele și drepturile de autor pentru toate scrierile sale să fie deținute de orașul său natal, Bsharri, Liban. Comitetul Național Gibran (GNC) din Bsharri administrează Muzeul Gibran. Fondat în 1935, GNC este o corporație nonprofit, cu drepturi exclusive de gestionare a drepturilor de autor ale lui Gibran asupra operelor sale literare și artistice.

Grădina Profetului

Gibran a urmat, după lucrarea *Profetul*, cu *Grădina Profetului*, care a fost publicată, postum, în 1933. Aceasta narează discuțiile lui Al Mustafa cu nouă discipoli, la întoarcerea lui Al Mustafa, după o absență intermediară. Include și poemul *Compătimire față de națiune*, scris cu aproximativ 20 de ani mai devreme.

Profetul

Venirea Corabiei

ALMUSTAFA, cel ales și mult-iubit, care era aurora propriei zile, așteptase timp de doisprezece ani în cetatea Orphales revenirea corabiei ce urma să-l ducă în insula-i natală.

În al doisprezecelea an, în a șaptea zi de lelool, în luna recoltelor, el urcă pe colina din afara zidurilor orașului și privi peste mare, unde-și zări corabia, în ciuda perdelei de ceață.

Atunci, porțile inimii brusc i se deschiseră, bucuria fiindu-i atât de copleșitoare, încât o lăsă să zburde pe tot întinsul mării. Închise ochii și, în tăcere, se rugă adânc din tot sufletul.

Apoi, coborând colina, a fost cuprins de o imensă tristețe, gândind astfel:

„Cum aş putea să plec liniştit, fără părere de rău?
Cum să nu-mi sângereze sufletul, numai la gândul că
voi părăsi această cetate?

Lungi au fost zilele de amărăciune pe care le-am
trăit între aceste ziduri, lungi, nopţile de singurătate,
însă, oricum ar fi,

Cine poate să-şi abandoneze fie şi amărăciunea,
şi singurătatea fără părere de rău?

Pe aceste străzi am împărtăşit mult din spiritul
meu, i-am îmbrăţişat şi i-am ocrotit pe copiii care tră-
iesc goi şi flămânzi printre aceste coline şi nu pot să
mă desprind de ei, mă încercă o dureroasă remuş-
care.

Toate aceste sentimente contradictorii nu-s doar
un veşmânt pe care să-l arunci cu uşurinţă, ci este pie-
lea pe care mi-o smulg cu propriile mâini.

Nu-i doar un gând pe care să-l uit şi să-l las în
urma mea, este o inimă împlânzită în faţa suferinţei,
când se moare de foame şi de sete.

O, dar nu pot să mai rămân!

Această mare întindere de ape, care cheamă la
sine toate lucrurile, iată, mă cere şi pe mine, aşă că tre-
buie să plec.

Dacă aş putea să mai rămân, deşi orele ard în
noapte, ar însemna să mă las prins şi încremenit ca o
scoică în gheaţa de cristal.

Dacă aş putea, bucuros aş lua cu mine totul
de-aici.

Dar cum să fac asta?

O voce nu poate lua cu sine limba ce-o vorbeşte,
care i-a dat aripi.

O voce trebuie să se înalţe singură în eter.

Singurul care poate să zboare către Soare, lă-
sându-şi cuibul, este vulturul”.

Când ajunse la poalele colinei, Almustafa, cu faţa
spre mare,

Îşi vede corabia apropiindu-se de port, cu mari-
narii la prova, oamenii pământurilor natale, şi astfel
le grăi din suflet:

„Fii ai mamei mele străvechi, voi, temerari ai valu-
rilor, de-aţi şti

De câte ori aţi navigat în visurile mele!

Acum, iată-vă sosind la trezirea mea, care repre-
zintă visul meu cel mai scump!

Iată-mă-s gata de plecare, mi-am pus toată nerăb-
darea în „aripile desfăcute”, aşteptând doar vântul
prielnic.

Vreau să mai respir o ultimă adiere din acest aer
calm, să mai arunc o ultimă privire de îndrăgostit în
urmă,

Apoi voi veni în mijlocul vostru!

Tu, mare amară, mamă veşnic neadormită,